

Začiatok evanjelia Ježiša Krista, Božieho Syna. Prorok Izaiáš napísal: "Hľa, posielať svojho posla pred tvojou tvárou a on ti pripraví cestu. Hlas volajúceho na púšti: "Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky!" Ján bol na púšti, krstil a hlásal krst pokánia na odpustenie hriechov. Prichádzala k nemu celá judejská krajina i všetci Jeruzalemčania. Vyznávali svoje hriechy a dávali sa mu krstiť v rieke Jordán. Ján nosil odev z ťavej srsti a okolo bedier kožený opasok. Jedával kobyľky a lesný med. A hlásal: "Po mne prichádza mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden ani zohnúť sa a rozviazať mu remienok na obuvi. Ja som vás krstil vodou, ale on vás bude krstiť Duchom Svätým." (Mk 1, 1-8)

Pondelok:

Púšť – miesto bez vody, bez života. Púšť je miesto ticha. Pre geológov, hospodárov a správcov zemí sa stáva toto slovo hrozbou, lebo každoročne sa zvyšuje percento pôdy, ktorá sa stáva púšťou. Každý rok hektáre pôdy sa zmenia na púšť. Ale samozrejme, keď hovoríme o púšti v našom duchovnom význame, myslíme aj na niečo iné. Myslíme na púšť, ktorá nie je vonku, ale vnútri. Aj táto púšť sa tiež rýchlo rozširuje tým, že sa postupne všetko okolo vysušuje, nie vonku ale vnútri, v nás samých, v našej domácnosti, v dome, v zamestnaní, v škole... Je to púšť, sucho a ticho v ľudských vzťahoch, púšť, ktorá sa prejavuje ako samota, ľahostajnosť, anonymita, nezájum. Púšť je miesto, kde sa kričí, ale nik nás nepočuje, je miestom, kde človek leží na zemi úplne bezmocný a vysilený, ale nik nie pri nás, kto by pomohol, a keď sa objaví divá a hladná zver a vrhne sa na nás, niet nikoho, kto nás obráni. Púšť je miestom, kde ak pocítiš veľkú radosť alebo veľkú bolesť, nik to s tebou nezdieľa, nik s tebou nespolicuje, lebo človek je sám. V tejto púšti ľudských vzťahov zaznieva hlas: „Pripravte cestu Pánovi...“, lebo On svojím Duchom, svojím Slovom, svojou živou a skutočnou prítomnosťou môže premeniť púšť na úrodnú zem na ktorej kvitne a rastie to najkrajšie ovocie lásky. Otvorme mu naše srdce i dvere nášho domu a domácnosti a dovoľme mu vstúpiť.

Utorok:

Púšť – miesto samoty, biedy a prázdna... Je ešte bezpečnejšia púšť, ako tá ktorú poznáme zo zemepisu. Je to púšť, ktorú nosíme vo svojom vnútri. Áno, aj samotné srdce sa môže stať púšťou, keď všetko pekné a živé akoby v ňom vyschlo, keď je bez iskry života, bez citu, bez nádeje, naplnené pieskom - tak by to povedal básnik. Prečo je toľko ľudí, ktorí sa nevedia odpútať, oslobodiť od práce, nevedia vypnúť mobilný telefón, prehrávače hudby či rádio alebo televízor...? Jednoducho preto, lebo sa boja púšte, ktorá je v nich. Ľudia, ako i celá živá príroda máme v sebe ten horror vacui, - strach z prázdnoty a preto utekáme pred týmto javom a pocitom. Keď sa pozrieme lepšie na seba, môžeme vidieť, čo všetko robíme, len aby sme neboli sami, aby sme nemuseli vidieť seba a svoju „biedu“. Hovorí sa, že v dnešnej dobe narastá počet ľudí závislých na rôznych technických a komunikačných prostriedkoch a zároveň sa stráca čoraz viac skutočná medzi osobná komunikácia. Neraz obviňujeme televíziu, že ona je na príčinu toho, že sa ľudia v rodine nerozprávajú medzi sebou, čo môže byť z časti aj pravda. Musíme však pripustiť, že televízia vyplňa prázdnotu, ktorá je v nás už predtým. Nie je teda príčinou, ale naopak dôsledkom chýbajúceho dialógu dôvery, lásky a úprimnosti medzi tými, ktorí prežívajú spoločne život.

Čím naplním svoje vnútro? Advent mi ponúka niečo nové, duchovné – Božie. Nespokojné je naše srdce pokiaľ nespočinie v Bohu, pokiaľ ho On nenaplní.

Streda:

Žijeme i dnes na púšti, hoci nie na tej fyzickej, ale na duchovnej púšti ľudských vzťahov i vlastnej prázdnoty. Ján nám i dnes hovorí: „Po mne prichádza mocnejší ako som ja... Vykupiteľ, Mesiáš prišiel a je na svete. Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte...“ Je to skutočne on a ukazuje nám ho: „Hľa, Boží Baránok... To je ten, čo krstí Duchom Svätým...“ Áno, to je spôsob akým Ježiš premenil púšť sveta na úrodnú zem a môže premeniť i ten môj a náš svet, tým že nás pokrstí Duchom Svätým. Čo to ale znamená? Svätý Duch je zosobnená láska. Skutočnosť, že Ježiš krstil v Duchu Svätom znamená, že chce vyliť na svet lásku. Pravá láska je tým jediným výdatným „dažďom“, ktorý môže zastaviť proces rozširovania púšte. Ako túto lásku získať? Ako sa jej zmocniť? Sám Kristus nám ju dáva. Stačí sa s ním stretnúť v modlitbe, v Božom slove, vo Sviatosti Eucharistie a prejavíť pritom svoju úprimnú vieru i pokoru.

Štvrtok:

Sú ľudia, ktorí neveria na Vianoce a neveria v Božiu lásku. A vôbec lásku ako takú zaraďujú do sveta neskutočného idealizmu a snívania nespokojných duší. Ako môže láska vyriešiť naše problémy, ako nám môže dať chlieb a prácu...? Ak takto niekto uvažuje, je to preto, že je krátkozraký, ak nie úplne slepý. Veď každý rozumný človek vie a vidí, že peňazí je dosť i chleba by bolo pre všetkých, keby sa to všetko správne rozdelilo. Aj práca by bola, keby nebolo všetko také sebecké a obchodné. Ba bolo by menej stresu, chorôb i bolestí, keby... Keby bolo viac lásky. Tá nám chýba, a jej nedostatok spôsobuje ťažkosti a to už doma vo vlastnej rodine. Čítame jej nedostatok medzi manželom a manželkou, medzi rodičmi a deťmi, medzi príbuznými i medzi priateľmi... A tam kde niet lásky na uvoľnené miesto po nej nastúpi sebeckosť, pýcha atď... Ale i toto všetko, čo hovoríme je len dôsledok nedostatku nášho vzťahu k Bohu. Myslíme si, že si vystačíme aj bez Neho. V prírode poznáme že rieka, ktorá má svoj prameň i tok zavlažuje všetko okolo seba a z nej sa odvádzajú a napájajú malé potoky a potôčiky, či kanále, ktoré privádzajú vodu do jej okolia. Keď ale táto rieka vyschne, niet čím naplňať tieto potôčiky a kanáliky a všetko okolo vysychá. Naopak, čím má rieka bohatší tok a čistejšiu vodu, tým výdatnejšie zavlažuje a napája všetko okolo... Ak sa oddelíme my sami od prameňa, ktorým je Božia láska, všetky ostatné lásky tým trpia a vysychajú. „Ad fontes“ - hovorievali starí Rimanovia – k prameňu – k Bohu treba ísť a napojiť sa na prameň živej a skutočnej lásky.

Piatok:

„... a on ti pripraví cestu.“ - Ján je predchodca Pána a pripravuje mu cestu v srdciach ľudí. Ale táto úloha od Jána prechádza i na nás. „My sme uverili a spoznali, že Kristus je Syn Boží“ - tak by sme mali vyznať so svätým Jánom evanjelistom a celým svojím životom hovoriť ako Krstiteľ o jeho veľkosti. A to všetko takým spôsobom, aby sme mu takto pripravovali cestu do ľudských srdiec. Máme ako Ján volať do púšte, v ktorej žijeme, do púšte srdiec nepripravených, zahádzaných pýchou a hmotárskou zmyselnosťou a ukázať Kristovu veľkosť tým, že sa prikrčíme – áno, svojou pokorou, pravdivosťou i láskou. Preto, keď ma pokúša hnev, pýcha alebo zmyselnosť, človek alebo vec, moje okolie musí vidieť, že dávam prednosť pred všetkým tým Ježišovi Kristovi, ktorý je moja cesta, pravda i život, môj vzor, On je ten koho chcem

Viliam Turčány

Blumentálske roráty

K nám na roráty kráčam rád,
rád spievam Anjel Pána.

Ten spev, tie pekné rána
až do anjelských autostrád
nás vedú z bied a z clivôt.

Až k Pánu vedú cez taje,
v nich zjaví nám, že cesta je
i pravda on - i život.

Tak Anjel Pána vedie nás
až k jasličkám, až v Boží jas.

Tam, Boží Syn, ty zjasníš
svet
svet clivoty i všetkých bied –
až tak, že v spev sa
rozvzývajú!

Tam Mama mám
tiež k nám sa skláňa,
tam láskou srdcia vzhoria ti,
kam na spievanie Anjel Pána
rád kráčam k nám
v tie krásne rána,
v tie blumentálske roráty.

V týchto dňoch sa ľudia značne zameriavajú na materiálne hodnoty. Stúpa nákupná horúčka - len aby sa nám podarilo nakúpiť čo najlepšie a práve to, čo sa nám páči... A obchody nás presvedčajú, ako vhodne môžeme investovať peniaze, ako sa nám rozmnoží imananie - veď si môžeme kúpiť tri svetre za cenu jedného. Ach, aký je to výhodný nákup, aké silné zadosťučinenie! A potom zistíme, že by nám vlastne bol stačil iba jeden sveter, lebo ďalších sedem už máme v skrini.

Možno poznáte úsmevný príbeh o mužovi, ktorý si po prečítaní textu z Druhého Petrovho listu o tom, že u Pána je jeden deň ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň, pomyslel, že ak je to Bohu jedno a čas u neho nehrá zásadnú úlohu, tak to iste platí aj o materiálnych statkoch a Bohu jediná koruna či milión korún je tiež podobnou bezcennou hodnotou. „Nemohol by mi teda Boh zoslať z neba takú jednu Božiu korunku?“ poprosil a zhora zaznel hlas: „Áno, samozrejme, len musíš vyčkať jeden Boží deň.“ Boh chce, aby sme prijali jeho pohľad na to, čo a ako je pre nás dôležité.

Aj o tom má byť náš advent: že si opäť chceme, a veru aj musíme, obnoviť vedomie, čo je pre náš život podstatné. Na príchod Pána sa nepripravíme ani tak v novom oblečení, ako skôr úsilím, aby nás pri svojom príchode našiel bez úhony a v pokoji.

Keď prorok Izaiáš Božími slovami vyzýva na úpravu života, tak nás tým upozorňuje, že ešte stále je čo riešiť. Vnútrotný príbytok nášho srdca potrebuje očistenie, obnovu, skrášlenie. Toto úsilie je podobné dobre známemu predvianočnému upratovaniu, lebo je to čas prípravy na vianočné sviatky.

Je to potrebné preto, aby sme sa mohli napokon tešiť z nového neba a novej zeme, na ktorých bude prebývať spravodlivosť. Potom už môže byť jeden deň ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň.

RÓBERT BEZÁK

napodobniť a komu chcem slúžiť. A keď sa modlím, musia všetci cítiť, že sa zhovárom s niekým odo mňa väčším, skutočne živým a prítomným, aj keď neviditeľným. A v kostole, kde mi On hovorí cez Evanjelium a kde ma vierou vedie ku sebe, prítomnom v premenenej hostii - vo Svätom prijímaní, vtedy všetko moje správanie a moje pristupovanie k Božiemu stolu má byť prejavom mojej úprimnej viery a keď potom vyjdem z kostola, každý na mne má vidieť a cítiť, že som sa stretol s Kristom, že s ním žijem a že sa opláti za ním ísť.

Sobota:

Ján upozorňoval na príchod toho istého Ježiša Krista, ktorý sa kvôli spásu aj k nám denne približuje v rozličných podobách. Raz prichádza k nám prostredníctvom vnuknutí, raz prostredníctvom udalostí. Prostredníctvom svojho slova i sviatostí. Inokedy v osobe trpiacich alebo i pomáhajúcich bratov. Ak sú na tejto Jeho ceste k nám ešte kopce našej pýchy, jamy našej malomyselnej nedôvery a zákruty vyhýbavej pohodlnosti, mali by sme sa zamyslieť a uvedomiť si, ku čomu nás vyzvalo dnešné Božie slovo a mali by sme sa pričiniť o to, aby tento hlas nebol hlasom do pustatiny, aby nebol hlasom do hluchých uší a uzavretých srdiec. Jedno je totiž isté: s Ježišom Kristom prichádza do môjho života a cezo mňa i do celého sveta Božia milosť. A keď ho neprijímam odchádza jedna milosť za druhou od mojich dverí. Odchádza odo mňa sklamaný, neprijatý Kristus. Vytvárajme si okolo seba v našej duši ticho púšte, plní sústredenosti a pozornosti, aspoň raz denne, aby sme nenechali odísť nášho Pána Ježiša Krista i s jeho darmi od našich zavretých dverí.

Mário Orbán

Advent sa už začal. Váhavo zapalujeme druhú sviečku a hľadáme pri nej trochu tepla. Možno sa nám ešte nepodarilo nájsť ticho predvianočného očakávania a upokojiť seba i svoje vzťahy. Naopak, akoby sa všetko komplikovalo. Narastá v nás nervozita z toho, čo už nevládame, hoci by sme tak veľmi chceli. Každý má voči nám nároky, pribúdajú povinnosti, zodpovednosť, stres... Rúca sa náš svet dobra a ostávame sami so svojou slabosťou. Priepasť medzi tým, po čom túžime, a v čom žijeme, sa prehľbuje. Hrozí, že opäť prejdú Vianoce a my si nanajvýš pripíšeme ďalší rok.

Ak sa cítíme bez energie, vysatí alebo stárnutí životom, ak sme znechutení, že nedokážeme kráčať adventom vzpriamene, neskĺznime do nekonečného obviňovania seba i svojho okolia. Pokorne pozvime do našej situácie Priateľa. Otvorme mu svoje rany, prelúskajme diagnózu, pretrpme seba v jeho prítomnosti, poddajme sa jeho láskavému liečeniu a nezamlčujme nič zo svojej anamnézy. Predložme mu všetko, čo sme utŕžili od iných, čo sme im vrátili a ako sme vyvažovali stav striedaním do oboch bránok. On je pre nás adventným čakaním, milosrdným rozhodcom, ktorý postupne sprehľadní stav a vráti nám pôvodnú sviežosť. Začnime spolu s ním splietať živý adventný veniec a neuhýbajme pred dopichanými prstami.

Rok čo rok nás advent zastihne v inej situácii. Boh sa však neobmedzuje len na naše „plodné“ dni. Chce jednoducho byť stále s nami. Precíťme túto vzájomnosť, zblížme sa s ním cez všetko, čo v nás víri, podelme sa o starosť, hanbu, výčitky, rozhorčenie i pochybnosť, či toľko unesieme, a naraz - na Božie narodenie - sa nájdeme dôverne stáť pred jasľami.

MÁRIA RAUČINOVÁ

Zimné kántrové dni sú v stredu, piatok a v sobotu. Závazný je iba jeden deň. Obsah zimných kántrových dní : Príchod Kristovho kráľovstva do rodín, duchovná obnova rodín, pokoj a spravodlivosť vo svete.

V sobotu 13.decembra od 9:30 do 12: 00 bude v našej farnosti sposed' pred Vianočnými sviatkami

Sväté omše v 2. Adventnom týždni (B)

8.XII. pondelok - Nepoškrvené počatie Panny Márie- prikázaný sviatok – slávnosť

8.00 na úmysel

19.00 + Ján Stojkovič a nevesta Jarka

9.XII. utorok

18.00 + Matej Jarábek, manž.Mária deti, zaťovia a vnuci

10.XII. streda

17.00 + Angela Hábelová a rod.Novosedlíkovi

12.XII. piatok

18.00 + Augustín Jurčovič, manž.Agneša synovia,zaťovia

13.XII. sobota

18.00+Rudolf Kulifaj a Serafína, dc.Anna a zať Rudolf

Upratovanie kostola č.d. 28 – 51

14.XII. Tretia adventná nedeľa (B)

8.00 +Ol'ga Šimnová (1.výr.)

9.15 za farníkov

Ktorýsi farizej ho pozval, aby s ním jedol. On vošiel do farizejovho domu a sadol si k stolu. V meste bola istá žena, hriešnica. Keď sa dozvedela, že je hosťom vo farizejovom dome, priniesla alabastrovú nádobu s voňavým olejom, s plačom pristúpila zozadu k Jeho nohám, začala mu slzami máčať nohy a utierala mu ich svojimi vlasmi, bozkávala mu ich a natierala voňavým olejom. Keď to videl farizej, ktorý ho pozval, povedal si v duchu: „Keby tento bol prorokom, vedel by, kto a aká je to žena, čo sa ho dotýka, že je to hriešnica.“

Lk 7, 36 – 39

A slovo aj uskutočňujte, nebuďte len poslucháčmi, ktorí klamú sami seba.

Jak 7,22

Uvedomujem si, Pane, že chvíľa, ktorú prežívam v tvojej prítomnosti v dnešný večer, nie je náhodou v mojom živote. Je to chvíľa, ktorá chce byť pre mňa darom. Som tu s ostatnými a všetkých nás tu v dnešný večer spojila túžba stretnúť sa s tebou a počuť tvoje slovo, slovo života.

Chcem sa i ja, Pane, pridať k spoločenstvu apoštolov a žien, a vo večeradle zotrvať na modlitbách a otvárať sa tvojmu slovu a očakávať tvojho Ducha.

Som rád, Bože,

že i v tomto tichu môžem vnímať tvoju blízkosť a tvoju prítomnosť, pretože ty nie si vzdialený.

V tebe žijeme, v tebe sa hýbeme, v tebe sme.

Čo mi dnes hovoríš, Pane, svojimi slovami:

„Šťastní sú tí, čo počúvajú a zachovávajú moje slová.

Múdry je človek, ktorý moje slová nielen počúva, ale i uskutočňuje, buduje si svoj život na skale.“

Život postavený na tvojom slove, Pane, obstojí vo všetkých životných búrkach, vo všetkých životných situáciách.

Veď ty hovoríš, že skôr sa pominie celý tento svet, než by neplatilo jediné tvoje slovo. Chcem ťa dnes prosiť, prosiť na príhovor tvojej Matky.

Nauč ma počúvať tvoje slovo, nauč ma, Pane, premýšľať o tvojom slove, pomôž mi ho, Pane, objasniť srdcom a skúsiť, že tvoje slovo má moc uzdraviť ma zo všetkého,

čoho sa možno bojím, zo všetkého, čo si v sebe uvedomujem ako zlé a sebecké, zo všetkého, s čím si niekedy neviem dať rady.

Nech ma uzdravuje z mojej beznádeje a bezradnosti, nech mi dáva novú silu a chuť do života, nech mi dáva vedomie, že si tu, že si mi blízko, že ma miluješ a že mi chceš svojím slovom sprostredkovať

život, radosť a lásku, seba samého.

Prosím ťa, Ježišu,

daj, aby som nielen uveril tvojim slovám, ako ma to učí tvoja Matka, keď mi hovorí: Urob všetko, čo ti Ježiš povie, urob i to, čo ti Ježiš hovorí v dnešný večer, len počúvaj, jeho slovo sa dotýka tvojej duše a tvojho srdca.

Ver, prijmi jeho slovo, vezmi si ho so sebou do ulíc mesta, do školy, do svojho domu, tam, kde žiješ.

Chráň si to slovo.

Bude pre teba ako semiačko, ktoré rastie bez toho, že by si si to uvedomoval, bude rásť, aj keď budeš spať či budeš zamestnaný svojimi starosťami a štúdiom.

Kritika

Pri rozličných príležitostiach farizeji kritizovali Ježiša za jeho postoje, tak, ako ho kritizoval v duchu farizej, keď sa k Ježišovi priblížila hriešnica. Ich kritika nebola nikdy na mieste.

Občas sa v rozhovoroch stane, že nás začne niekto kritizovať. Kritika nie je nikdy príjemná. Niekedy môže vyvolať podráždenú reakciu z našej strany. Je dobre si uvedomiť, kto nás kritizuje a čo kritizuje. Zamýšľajme sa vážne nad kritikou ľudí, ktorí nás majú radi, lebo im záleží na nás. Podobne berme vážne kritiku ľudí, ktorí sú rozumní, pokojní a majú dobré srdce. Pre nich nie je ľahké, aby nám vytkli niečo, čo sa im zdá, že je z našej strany nedobré. Obidva typy ľudí nás učia a formujú. Stretávame sa aj s ľuďmi, ktorí sú „posadnutí“ kritizovaním. Ktovie, čo prežívajú vo svojom vnútri, že sú stále nespokojní. Všetko by malo vyzeráť ináč, všetci by mali robiť ináč a samozrejme, podľa ich predstáv. Takýchto ľudí netreba brať vážne. Vypočujme si ich, naoko im prítakávajme, len sa však nesnažme s nimi hľadať pravdu. Aj keby sa nám ju podarilo nájsť, aj tak budú na druhý deň znova kritizovať všetko.

Dôležité je aj to, čo ľudia na nás kritizujú. Nikto z nás nie je schopný úplne dokonale zvládnuť svoj život a jednotlivé prejavy v ňom. Potrebujeme zrkadlo, v ktorom sa môžeme vidieť. Tým zrkadlom sú ľudia, ktorí s nami žijú a ktorí nás poznajú. Oni vidia, že sme často nervózni, panovační, pyšní, neústupčiví, že podnikáme nerozumné kroky alebo udržujeme riskantné vzťahy. Potrebujeme ich kritiku, aby sme mohli lepšie poznať pravdu o tom, akí sme a akí by sme mohli byť. Kritika bolí, ale aj lieči. Len nesmieme v sebe pestovať presvedčenie, že sme nedotknuteľní. Alebo, že všetci sa musia zmeniť, len nie my.

Marián Šuráb „Radosť z rozprávania“

Liturgický kalendár

8.XII. pondelok **Nepoškvrnené počatie Panny Márie- prikázaný sviatok - slávnosť**

9.XII. utorok
10.XII. streda
sv. Ján Didak, sv. Peter Fourier, kňaz
sv. Malchiades, mučeník - **kántry**

11.XII. štvrtok
sv. Damaz I., pápež

12.XII. piatok
Panna Mária Quadalupská, sv. Otfília - **kántry**

13.XII. sobota
sv. Lucia, panna a mučenica - **kántry**

Ak ho prijmeš, bude v tebe vzrastať, a hoci bude spočiatku maličké, vyrastie vo veľký strom skutočného života, bude z teba formovať osobnosť evanjelia.

Ježišu,
ďakujem ti za túto chvíľu, cítim, že si ku mne naozaj hovoril.

Teba, Mária, prosím, prihováraj sa za mňa, aby som dnešné slovo tvojho Syna chránil vo svojom srdci a dožičil mu stonásobnú úrodu v mojom živote.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

ČO TI PATRÍ TÝMTO SMEROM?

Istý bohatý muž raz pozval kazateľa G. W. Truetta na večeru. Po sýtom jedle ho domáci pán priviedol na čistinku, odkiaľ bolo vidieť široké okolie.

Ukázal na vysoké naftové veže a povedal: „Pred 25 rokmi som nemal nič. Teraz - pokiaľ len dovidíš - je všetko moje.“ Ukazujúc na obilné polia pred sebou s hrdosťou vyhlásil: „Toto všetko mi patrí.“

Potom sa obrátil na východ, ukázal na veľké stáda dobytky a povedal: „Aj všetky tie stáda sú moje.“ Potom ukázal smerom na západ na krásny les a zvolal: „Aj ten je môj!“ Nato sa odmlčal očakávajúc, že kazateľ mu prejaví svoj obdiv a pochválí ho za jeho úspechy v podnikaní.

Truett sa zamyslel, potom mu položil ruku na plece, ukázal smerom do neba a spýtal sa: „Priateľu, a čo ti patrí týmto smerom?“ Muž zvesil hlavu a zahanbený priznal: „Na to som veru vôbec nemyslel.“

Aj keď bol tento človek úspešný v podnikaní, zabudol počítať s večnosťou.

Peniaze sú skvelá vec, ale niekedy za ne zaplatíte príliš veľa.

Mark Hambourg

**Bl. Liduina Meneguzziová
2. december**

Na beatifikácii sr. Liduiny Meneguzziovej sa 20. októbra zúčastnil aj 52-ročný Giacomo Colombo so svojou manželkou a deťmi. Tento muž sa stal roku 1976 obeťou dopravnej nehody a upadol do hlbkej kómy. Príbuzní sa na radu miestneho duchovného modlili za jeho uzdravenie na príhovor vtedy nevelmi

známej rehoľníčky. Po skončení novény sa ťažko zranený skutočne prebral a onedlho sa postavil na vlastné nohy. Aj na základe tohto lekársky nevysvetliteľného uzdravenia vyhlásil Svätý Otec sr. Liduinu za blahoslavenú.

Elisa Angela Meneguzziová, ktorú nikto nenazval inak ako Angelina, sa narodila 12. septembra 1901 v kúpeľnom meste Abano Terme blízko Padovy v skromnej vidieckej rodine bohatej na duchovné hodnoty. Keďže zdedila úprimný vzťah k Bohu, denne prešla pešo dva kilometre, aby sa dostala do kostola. Jej viera nebola pasívna - keď sa podučila v katechizme, sama odovzdávala svoje vedomosti ďalej. Bola šťastná, keď mohla hovoriť o

Bohu svojim súrodencom a vrstovníkom. Ako štrnásťročná začala pracovať v rodinách a blízkych kúpeľných zariadeniach, aby ekonomicky pomohla svojej rodine. Veľmi túžila zasvätiť svoj život Bohu, preto 5. marca 1926 vstúpila do Kongregácie sestier sv. Františka Saleského v Padove a prijala meno Liduina.

Spočiatku pracovala ako práčka, zdravotníčka a sakristiánka. Spolusestry v nej našli dobrú priateľku, ochotnú počúvať aj pomôcť dobrou radou.

Jej veľká chvíľa nadišla 16. júla 1937, keď ako jedna zo šestnástich rehoľníčok opustila rodné Taliansko a vydala sa ohlasovať radostnú zvesť do ďalekej Etiópie. V kozmopolitnom meste Dire-Dawa, kde bola misijná stanica sestier, sa začala venovať najskôr deťom a ich matkám. Keďže mala zdravotnícku prax, čoskoro ju prideliť na prácu v štátnej nemocnici, ktorá sa po vypuknutí vojny premenila na vojenský lazaret. „Bola dobrá vo všetkom,“ spomínali jej spolusestry. Vďaka jej zručnosti, ale aj ochote a schopnosti obetovať sa čoskoro sa stala známou a obľúbenou po celej nemocnici. Zranení a chorí ju nazývali sestra Gudda (Veľká). Keď sa nemocnica otriasala pri bombardovaní, z každej izby sa ozýval hlas volajúci jej meno. A ona pomohla každému. Pre umierajúcich mala slová útechy, novonarodené deti z jej rúk prijímali sviatosť krstu. Nerobila rozdiel medzi kresťanmi a inovercami, medzi bielymi a čiernymi, Talianmi a príslušníkmi iných národností. Vďaka jej pôsobeniu aj miestni moslimovia získali sympatie ku kresťanskému náboženstvu.

Sr. Liduina zomrela ako 40-ročná 2. decembra 1941 po operačnom zákroku. Na žiadosť vojakov, ktorých ošetrovala a ktorí ju oplakávali ako rodnú sestru, bola pochovaná na cintoríne v Dire-Dawa na mieste rezervovanom pre vojenských hrdinov. Po dvadsiatich rokoch bolo jej telo prenesené do kaplnky materského domu sestier sv. Františka Saleského v Padove.

Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku